

GALAMB JÁNOS:

Önkinzás

Most már ne írj, ha eddig nem írtál.
Leveled úgyis tengerbe hullik.
Halak tépik majd szerte betűit,
mint kölyök a húsvéti kócnuszit.

En már nem várom. Túl soká vártam.
Lázban, (szomjaztam nagyon szavadra.
Most már: beteltem fénnel, tengerrel,
s ráakadtam — mint te rám, — magamra.

Bányászodom. Lényem tárnáiban
kutatom: van-e érc; ezüst, arany;
mit (takar mélyén a szív, a tudat;
mért forró a vér, s hűvös az agyam? ...

Lenn, a mélységben sötét van nagyon.
Emléked világít csak, — hamvas láng. —
Lesz-e ereje megvívni árnyal?
vagy kihúny, s a mélyben magamra hágy?

Büvös lámpással járom a tárnát.
Soktittkú falát körömmel vájom.
Kezem véres, a láng egyre kisebb, —
van-e kincsem, vagy hitem csak álom?! ...

Mégis jó volna, ha jönne levél.
A félhomályból felbuknám érte:
sugárözön fürdetné a bányát, —
s kincsét leraknám lábad elébe.

Szelce, 1950 nyarán